

Predica de la Krefeld, 07 august 2005

Ewald Frank

[...] Binecuvântat și lăudat să fie Domnul Dumnezeu nostru. Cred că noi toți deja simțim prezența lui Dumnezeu, și știm că Domnul vorbește inimilor noastre. Noi nu auzim Cuvântul lui Dumnezeu numai cu urechile, ci îl primim cu adevărat în noi și-i permitem să ne vorbească. În clipa în care-l credem atunci ne este descoperit. Pentru că numai atunci ne poate vorbi Dumnezeu.

Vă urăm tuturor bun venit. Am primit deja câteva telefoane în legătură cu adunarea de ieri seară. Undeva într-o țară a fost un grup mai mare, și unii erau pro iar alții erau contra. Când s-a adunat grupul care era contra și au vrut să respingă mesajul, un bărbat s-a ridicat în picioare și a spus: „Vă spun că a sosit clipa să nu ne mai opunem. Noi suntem la vremea sfârșitului. Haideți să credem ceea ce a făcut Dumnezeu.” A fost cu adevărat o biruință minunată dăruită de Dumnezeu prin harul Său.

Mulți au ascultat adunarea pe Internet. Suntem bucuroși că oamenii ascultă și trăiesc adunările noastre. Fratele Manfred din Santiago m-a sunat și a spus: „Frate Frank, suntem copleșiți când auzim ceea ce are Dumnezeu să ne spună tuturor.” Pretutindeni oamenii ascultă și cred.

Simțiți-vă liberi în mijlocul nostru. Așa cum am spus în camera de rugăciune, dorim ca Domnul să-și facă azi puțin timp pentru noi, să fie cu adevărat în mijlocul nostru, și să ne vorbească. Noi venim desigur de aproape și de departe. Avem vizite din întreaga Europă, din diferite țări din Africa. Poporul Domnului se adună ca să asculte Cuvântul acestui ceas, Cuvântul făgăduinței, Cuvântul viu, descoperit. Pentru că omul nu trăiește numai cu pâine.

Suntem de asemenea bucuroși că fratele Walstrem din Copenhaga este astăzi aici. Dumnezeu să te binecuvânteze, oriunde te-ai fi așezat! Cu siguranță că la balcon. Dumnezeu să binecuvânteze toți frații! Aș putea să încep de la stânga la dreapta și să enumăr țările din care suntem adunați, dar eu pot doar să spun că aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul pentru noi. Acesta este timpul cercetării din partea Dumnezeului nostru. Acesta este timpul încheierii lucrării de răscumpărare, timpul chemării afară a Miresei. Și așa cum am auzit-o din Cuvânt, fie din 1 Cor. 15, totul s-a întâmplat conform Scripturii: suferințele, moartea, învierea Domnului nostru, înălțarea Lui, totul s-a întâmplat așa cum a fost spus mai dinainte în Scriptură. După aceea a fost turnat Duhul Sfânt, așa cum este scris în Scriptură. Se poate citi Ioan 7:37-38, referitor la turnarea Duhului Sfânt care a avut loc în Fapte 2. Astăzi Dumnezeu scrie un capitol nou din cartea Faptelor. Aceasta este singura carte din

Biblie care nu are sfârșit. Toate celelalte epistole au o introducere, au un început, au o încheiere. Cartea Faptelor a început cu coborârea Duhului Sfânt și se va încheia în același fel.

Simțiți-vă ca acasă. Azi aș dori s-o amintesc pe scumpa noastră soră Lotte Lesiki. Acum o săptămână a împlinit 96 de ani. Ea participă la fiecare adunare din Zürich și la fiecare adunare din Krefeld. Te rog ridică-te. Închipuiți-vă: are 96 de ani și la fiecare ultim sfârșit de săptămână din lună ea merge la Zürich, iar la fiecare prim sfârșit de săptămână din lună ea este aici. Ce se va întâmpla cu aceia care locuiesc aici în apropiere și nici măcar nu se gândesc să vină să asculte Cuvântul lui Dumnezeu? Dumnezeu a trimis o foamete, după cum a făgăduit. Iar fratele Branham a spus pe 28 noiembrie 1963 următoarele cuvinte, în legătură cu predicile pe care le-a ținut acolo și care după aceea au fost traduse în alte limbi: „Benzile („slujba benzilor”) ajung în toată lumea, pretutindeni. Eu cred că este o cale prin care Dumnezeu răspândește mesajul în țările păgâne. Acolo acest mesaj este tradus. Iar în Germania și așa mai departe, ei primesc benzi și se adună în adunări de sute de oameni; își pun căștile în urechi și pornesc magnetofonul. Predicatorul stă acolo și traduce ceea ce spun eu, în fața a sute de oameni. Și sute de oameni sunt mântuiți și vindecați, prin aceste benzi care ajung în toată lumea. Acestea sunt în engleză, dar sunt traduse în multe limbi de pretutindeni din lume, ba chiar și în niște dialecte. Primim știri despre aceasta prin scrisorile care ne sunt trimise.” Noi ne bucurăm că deja în 1963 fratele Branham a știut cum se traduc predicile. Eu am fost cu el în decembrie 1962. Noi am vorbit despre cum lucrează Dumnezeu și despre ce se întâmplă. Voi vă aduceți aminte că de la începutul anilor 60 noi am ascultat Cuvântul Domnului în căști și l-am tradus. Suntem atât de bucuși că Dumnezeu conduce totul astfel.

Și închipuiți-vă numai că ieri, după ce am amintit că fratele Branham a văzut semănătorul acesta îmbrăcat în alb, și pe celălalt semănător îmbrăcat în negru, un frate a intrat pe Internet și dimineața devreme a scos o fotografie cu cei doi semănători. Azi dimineață de pe Internet: un semănător și celălalt semănător. Vă puteți închipui? Este numai o coincidență? S-a mai întâmplat vreodată așa ceva pe pământ? Un semănător cu o tolă în față, așa cum se făcea cu mii de ani înainte, iar celălalt semănător seamănă după el.

Frați și surori, noi trăim într-un timp în care se împlinesc prorociile biblice dar și făgăduințele biblice. Noi nu ne jucăm nici cu Dumnezeu nici cu Cuvântul lui Dumnezeu, nici cu timpul vostru. Noi am primit un mesaj dumnezeiesc. Și noi trebuie să-l purtăm și să-l dăm mai departe. Cine are urechi, să asculte ce zice Duhul bisericilor.

Apoi, nu vreau să intru în detalii: am auzit suficient în aceste zile despre Hiroshima și Nagasaki. Aici este arătată într-o fotografie întreaga echipă care a aruncat bombele în vremea aceea. Iar dacă ne amintim că atunci când vor veni ultimele judecăți lumea va fi în flăcări, așa cum este scris în 2 Pet. 3:10: „Ziua

Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” Dar înainte ca acest lucru să se întâmple, înainte ca pământul să fie curățit (purificat) înainte de începerea domniei de o mie de ani a Domnului nostru, Biserica va fi luată ca să sărbătorească ospățul de nuntă. Noi vom urmări totul de sus. În orice caz, totul se va întâmpla așa cum a fost spus de Dumnezeu mai dinainte în Cuvântul Său. Iar acum ultimele lucruri care trebuie să se împlinescă s-au apropiat foarte mult: noi vedem și simțim aceasta mai ales cu poporul Israel. Nici o altă națiune de pe pământ nu trece prin atâtea încercări și neazuri. Nici o altă națiune nu este atât de greșit înțeleasă, cum este poporul lui Israel. Și totul își are începutul într-o zi, într-o perioadă când Domnul nostru a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Și când a mers pe muntele Măslinilor, s-a uitat peste Ierusalim și a plâns cu amar și a strigat: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.”

Frați și surori, ferice de noi că Dumnezeu ne-a deschis ochii pentru cercetarea din timpul acesta. Între miliarde și milioane de oameni, suntem numai câțiva, dar suntem aici, din toate popoarele, limbile și neamurile. Fratele Russ citea Cuvântul despre dragoste în Ioan 13:34: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” Urmează apoi motivul și rezultatul acestei iubiri divine din și în poporul lui Dumnezeu: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Am putea citi din 1 Cor. 13: „dragostea... nu se gândește la rău... dragostea nu pizmuieste.” Frați și surori, dacă ar putea veni clipa când să nu mai spunem nimic despre cineva dacă n-am putea să spunem lucrul respectiv și în prezența lui, sau în prezența lui Dumnezeu; să ne înfrânăm limba și să trăim dragostea lui Dumnezeu cu fapta și cu adevărul.

Am citit apoi Cuvântul din Iuda, și după cum ați observat are legătură cu ceea ce am văzut ieri din Vechiul și Noul Testament, și anume cu îndemnul de a lupta pentru credința așa cum zice Scriptura, pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna, așa cum citim în v. 3. În următorul verset spune: „*Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși...*” Dacă ei ar fi rămas altundeva, atunci n-ar fi fost așa de rău, atunci ei nu ar fi dăunat. Ei nu sunt puși de Dumnezeu, ci s-au strecurat înăuntru. Iar cine citește mai departe și ajunge la v. 11-12, găsește scris aici despre calea lui Cain, despre rătăcirea lui Balaam, despre răscoala lui Core. Apoi în v. 12 spune: „*Sunt niște stânci (oameni – germ.) ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi...*” Da, foarte ciudat: ei au venit la mesele de dragoste, mâncau și beau dar în ei era o răzvrătire interioară. La ce le-a folosit? Numai atunci când Dumnezeu Își poate atinge scopul Său cu noi, și numai dacă am murit cu Hristos și nu mai trăim pentru noi ci pentru Hristos, conform Cuvântului lui Dumnezeu, numai atunci ascultarea Cuvântului a meritat osteneala, dacă în viața noastră se poate vedea efectul Cuvântului.

Sunt câteva versete pe care aș dori să le citesc: primul este din Ioan 10. Mulți oameni citesc numai jumătate din verset, și anume „*Oile Mele ascultă glasul Meu*”.

Haideți să citim din Ioan 10:4: „După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el... și oile merg după el...” Oile nu mai merg pe căile lor personale, ci Îl urmează pe El, cred ceea ce a spus El în Cuvântul Său. Necredința este despărțire de Dumnezeu. Și noi am văzut acest lucru ieri. Acum mergem în Evrei 3. Aici ne este arătat foarte clar: Evrei 3:7-8a: „De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.”” Astăzi nu este vorba despre împietrirea de la Meriba. Asta s-a întâmplat atunci. Astăzi este rândul nostru, astăzi Dumnezeu ne vorbește nouă. Astăzi noi trebuie să luăm seama la ceea ce are Domnul să ne spună nouă în timpul acesta. Despre timpul de atunci este scris aici: „N-au cunoscut căile Mele!” Cine vrea să citească v. 10 exact, mai ales partea a doua: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!” Astfel Dumnezeu, Dumnezeul îndurător care a spus prin Moise „Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur.” Acestui Dumnezeu îi pare rău că poporul Lui nu L-a crezut și nu L-a primit și au fost răzvrățiți. Și după aceea: „Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!” Ce trebuie să fi fost aceasta pentru Dumnezeu? El pe de o parte dă o făgăduință („Vă voi scoate din suferința Egiptului, și vă voi duce... într-o țară unde curge lapte și miere”, într-o țară binecuvântată care nu se mai poate compara cu alta) iar după ce i-a scos afară din Egipt El trebuie să spună „nu vor intra în odihna Mea!” Dumnezeu nu poate să facă nimic împotriva voii noastre. Noi trebuie să punem voia noastră în voia lui Dumnezeu. Numai atunci poate EL să facă ce dorește cu noi. Chiar și Stâlpul de Foc nu este suficient; nici Stânca lovită nu ajunge: noi trebuie să-L urmăm pe Domnul prin credință.

Avem după aceea în v. 12 avertismentul – Evr. 3:12: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.” N-are sens numai să vorbim despre marea lepădare de credință, cum este scris în 2 Tes. 2, despre omul păcatului, fiul pierzării „care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare.” Acesta este un lucru complet diferit: este marea lepădare de credință la nivel mondial. Dar Dumnezeu este preocupat de tine și de mine. Este vorba despre Biserică, ca nici unul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă. Nouă ni se potrivește Cuvântul Duhului Sfânt „Astăzi, dacă auziți glasul Lui” să nu ne împietrim inimile, să nu apară cumva necredința ci noi găsim har. În v. 13 spune: „Ci îndemnați-vă pe voi înșivă...” (versiunea germană). Până astăzi cine s-a îndemnat? Noi trebuie să ne spunem nouă înșine: „Ai grijă să ascuți ce are de spus Dumnezeu” – și după aceea putem să vorbim și cu alții despre asta.

Frați și surori, lucrurile sunt foarte serioase, încât ar putea să ne fie teamă. Este vorba de a fi sau a nu fi gata. Ori suntem gata la revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, ori vom rămâne în urmă bătând la ușă, când va fi prea târziu.

Acum v. 6 din Evrei 4: „Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor...” Aici avem ambele: necredința și neascultarea, și avem credința și ascultarea. Iar Pavel vorbește în primul și în ultimul capitol din Romani, despre

ascultarea de credință. Și acesta este timpul pentru noi când să umblăm în ascultare de Cuvânt.

Acum pe scurt niște versete care vorbesc despre Semănător ca să vedem succesiunea corectă, de la semănat, la creștere și la seceriș. Avem în Marcu 4:14 o afirmație scurtă dar puternică: „Semănătorul seamănă Cuvântul.” Stop! Nu o răstălmăcire, ci El seamănă Cuvântul, Cuvântul care rămâne în veci. Și Cuvântul este sămânța. Apoi mergem direct la v. 23 și prima parte din v. 24: „Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.” Ne amintim de Apoc. 2 și 3 unde se spune de șapte ori la sfârșitul fiecărui mesaj al epocii Bisericii: „Cine are urechi, să asculte (ce?) ce zice Bisericii Duhul” și anume Cuvântul făgăduinței pe care-l descoperă Dumnezeu. Avem apoi în prima parte din v. 24 afirmația Domnului nostru: „Luați seama la ce auziți.” „Luați seama, ascultați, puneți-vă la inimă când vă vorbesc.” – asta vrea să spună Dumnezeu aici. „Puneți-vă la inimă, credeți, luați seama la fiecare Cuvânt ca să-l primiți și să-l credeți.”

Apoi în Mat. 3 ne este descrisă slujba lui Ioan botezătorul, felul în care a pregătit el calea Domnului nostru la prima Lui venire. Și el vorbește în Mat. 3:2 despre împărăția care este aproape, și poruncește: „Pocăiți-vă”. Apoi citim în v. 3: „Ioan acesta este acela care fusese vestit prin proorocul Isaia.” Este atât de important să mergem de la verset la verset și să putem rânduie corect împlinirea Cuvântului profetic în timpul nostru. La începutul Noului Testament au fost rânduite corect toate prorociile din Vechiul Testament și de aceea a putut să scrie Pavel că Hristos, Domnul nostru a murit conform Scripturilor, că a fost îngropat conform Scripturilor și că a înviat conform Scripturilor. Totul conform Scripturii, așa cum a spus-o Dumnezeu mai dinainte în Cuvântul Său.

Apoi în Mat. 3 ajungem la miezul mesajului divin prin care a fost pregătită calea la prima venirea lui Hristos, când Mireasa și Mirele au fost aduși împreună. Și așa cum este scris în Luca 16:16, oamenilor li s-a spus: „*Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește.*” Apoi avem aici cuvinte severe adresate de Ioan mai ales cărturarilor, fariseilor și saducheilor, și urmează apoi v. 8: „*Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!”*” Să ne oprim puțin aici: cine-l are ca tată pe Avraam? Cei ce cred așa cum a crezut Avraam. Cei ce privesc la Cel nevăzut ca și cum L-ar vedea. Cei ce au auzit Cuvântul făgăduinței, l-au crezut și l-au primit. În vremea aceea cărturarii spuneau „*Avem ca tată pe Avraam!*” Avraam este tatăl tuturor credincioșilor autentici - și numai acest lucru este adevărat - și anume al acelor credincioși care primesc în ei Cuvântul făgăduinței.

Cu toții am auzit despre asta, iar eu am scris în noua broșură: dacă Vaticanul face un anunț, poate să spună că-l adresează tuturor credincioșilor din toate religiile naturale, din toate religiile. Ei toți sunt credincioși... dar în cine cred ei? Ce cred ei? Frați și surori, există pe pământ un singur glas autentic al Dumnezeului nostru: acesta este Cuvântul Său care rămâne în veci. Toate celelalte sunt răstălmăciri și glasuri care nu corespund deloc cu Cuvântul. Și de aceea Ioan a spus aici celor religioși din

vremea aceea – v. 10: *„Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face rod bun, va fi tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”* Și numai după aceea urmează socoteala până la sfârșit : *„Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul (Său – în germană) în grânar;”* – grâul Său, sămânța Lui. El a căzut în pământ ca bob de grâu, a murit, a răsărit: noi suntem sămânța care a răsărit. Dumnezeu ne-a iertat. Și de aceea El nu va strânge un grâu oarecare ci Își va strânge grâul Lui în grânarul Lui, *„dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.”*

Cu aceasta trebuie să mergem în Marcu 4:26: *„Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțește și crește fără să știe el cum.”* Punctul principal este acesta: în sămânță se găsește germele de viață. După semănat semănătorul nu mai are nici o influență asupra seminței. Apoi urmează legea divină, și așa cum am auzit ieri, totul rodește după soiul său. Fiecare sămânță rodește după soiul ei. Dacă noi suntem sămânța dumnezeiască din acest timp, atunci în noi este viața dumnezeiască și atunci urmează o creștere care poate fi văzută. Creșterea este pur și simplu prezentă, pentru că așa este și în domeniul natural. Cum în domeniul natural agricultorul nu poate contribui cu nimic, la fel este și în domeniul duhovnicesc. El se culcă apoi se trezește și vede cum grâul crește. Apoi, am auzit ieri că vine seceta. Pe măsură ce creșterea se apropie de sfârșit, uneori mai vine și câte o secetă. Dar și în domeniul natural vine ploaia târzie și aceasta mai aduce și soarele care strălucește peste ceea ce a fost udat, și anume peste spic, ca să-l aducă la coacere. Așa este în domeniul firesc, și tot așa este în domeniul duhovnicesc. Domnul nostru a folosit exemple naturale ca să ne arate supranaturalul.

Frați și surori, dacă noi suntem sămânța lui Dumnezeu – și eu o cred; eu cred și sunt convins că noi suntem sămânța dumnezeiască din acest timp. În această direcție am o întrebare: dacă cei care-L cred acum pe Dumnezeu și care cred Cuvântul Său nu sunt sămânța divină, atunci oare să fie cei care umblă pe căile lor personale și care au propriile programe? Sau noi putem să fim sămânța, noi cei care ne-am lăsat încadrați în planul de mântuire al lui Dumnezeu din acest timp al sfârșitului? Și noi am primit prin har Cuvântul acestui ceas, care a fost semănat. Noi nu am urmat vreun carismatic: azi pe unul iar mâine pe altul. Ci noi am auzit Cuvântul lui Dumnezeu descoperit proaspăt de la tronul lui Dumnezeu. Noi am auzit mesajul acestui ceas. A avut loc un semănat.

Iar dacă fratele Branham spune că mesajul acesta va premerge a doua venire a lui Hristos, atunci aceasta este o semănare, o semănare a scumpului Cuvânt al lui Dumnezeu. Frați și surori, am putea să citim din 2 Petru 1 că noi ne-am făcut părtași ai firii dumnezeiești, pe baza făgăduințelor pe care ni le-a dat Dumnezeu și pe care le-am crezut. Așa cum Avraam a crezut făgăduința care i-a fost dată, tot așa și noi credem făgăduințele care ne-au fost date.

Acum citesc și v. 28 din Marcu 4: „Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.” Deci are loc o creștere, după aceea vine o secetă și aceasta este timpul în care noi suntem încercați. Aș dori să citesc în această legătură trei sau patru versete, ca să vedem cum poate să fie Dumnezeu cu noi dacă noi suntem gata să mergem tot drumul cu El. Mai întâi vine ascultarea de Cuvânt. Și de exemplu, dacă astăzi sunt în mijlocul nostru frați și surori care au devenit credincioși, atunci lor li se aplică Cuvântul: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.” Aceasta este Sfânta Scriptură. Cine are dreptul să schimbe Cuvântul lui Dumnezeu? Cine are dreptul să prezinte învățături personale? Toți ceilalți fac deja lucrul acesta; noi nu trebuie să-l mai facem. În acest loc va fi predicat Cuvântul lui Dumnezeu, tot planul lui Dumnezeu. Aici trebuie să se boteze biblic, și aici trebuie să aibă loc botezuri biblice cu Duhul Sfânt. Noi am citit în Mat. 3 că Ioan boteza cu apă, și că noi vom fi botezați cu Duhul Sfânt și cu foc. Ceva foarte important este în legătură cu aceasta. În prezența lui Dumnezeu credincioșii recunosc că au buze necurate și că trebuie să aibă loc o curățire în adâncul inimii lor. Lăsați-mă să vă citesc din Isaia, în această legătură. Vechiul Testament ne-a fost dat, desigur, pentru învățătură. Isaia a fost în prezența lui Dumnezeu: cap. 6: s-ar putea citi de la v. 1. În v. 5 spune: „Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut.”” Închipuiți-vă numai: un om al lui Dumnezeu, în prezența lui Dumnezeu; el Îl vede pe Domnul, vede slava cerească, oștile cerești, și strigă în prezența lui Dumnezeu: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Frați și surori, în prezența directă a lui Dumnezeu, cel mai sfânt om se va vedea nesfânt, cel mai curat om se va vedea necurat; pentru că cine poate locui în prezența Dumnezeului Celui Sfânt? Și astfel vedem aici ce a fost în legătură cu aceasta: buze necurate, în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și după aceea citim în v. 6-7: „Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”” A fost clipa aceea în prezența lui Dumnezeu când omul a recunoscut: „sunt un om cu buze necurate.” Frați și surori, în prezența lui Dumnezeu... lăsați-mă s-o repet: în prezența lui Dumnezeu nimeni nu poate sta cu nasul pe sus. Toți vor trebui să se smerească și să recunoască faptul că numai Dumnezeu este sfânt. Apoi avem răspunsul din v. 8: „Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?”” Avem aici din nou cuvântul „noi”, ca în Gen. 1:26. În Gen. 3 se spune iarăși: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi.” Apoi în Gen. 11:7: „Haidem! să Ne pogorâm.” Și aici vedem foarte bine că Domnul este pe scaunul Său de domnie înconjurat de oștile cerești; și mereu acestea L-au înconjurat, și lor le-a spus El „cine va merge pentru Noi?” Dar Domnul n-a spus „Pe cine să trimitem?” ci „Pe cine să trimit?” „Pe cine să trimit?” Trimiterea o dă numai Dumnezeu. Iar cine vrea să citească despre darea Legii, Pavel scrie că Legea a fost dată prin îngeri. O puteți citi în Fapte 7:53, în Gal. 3:19, Evr. 2:2. Și dacă se citește exact, este vorba despre Îngerul Legământului, Domnul Dumnezeu Însuși înconjurat de oștile cerești,

care i-a dat lui Moise Legea și poruncile. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este scris intenționat într-un asemenea fel încât poate să fie răstălmăcit, pentru că la acesta se poate primi acces numai prin descoperire. Noi avem acces la Cuvântul lui Dumnezeu numai prin descoperire. Închipuiți-vă numai, așa cum am spus-o noi deseori, dacă în Mat. 28 când s-a vorbit despre Nume s-ar fi spus că acesta este Domnul Isus Hristos. Atunci toți ar ști, și ar boteza cu toții în corect. Dar trebuia să fie descoperit. Toate tainele lui Dumnezeu trebuie să fie descoperite, altfel nu le cunoaștem.

Deci avem aici modelul. De Rusalii a venit focul ca să atingă buzele, ca să atingă limba, pentru că acum trebuiau vestite faptele minunate ale lui Dumnezeu, dar nu cu limba cea veche, ci cu limba ce fusese atinsă de focul lui Dumnezeu, care a fost curățită ca să vestească după aceea Cuvintele lui Dumnezeu sub ungera Duhului Sfânt. Și de fapt despre aceasta este vorba astăzi, din nou. Nu numai ploaia: ploaia este importantă, dar și mai importantă este sămânța. Și mai important este grâul, sămânța divină care este și care a fost semănată. Pentru că am citit aceasta foarte clar din Evrei 6, și o putem citi iarăși. Toată ploaia n-ajută la nimic dacă pământul rodește spini și măracini. Pământul trebuie să rodească un câmp cu grâu, cu ajutorul ploii, al binecuvântării care vine peste Biserică la sfârșit.

Și frați și surori, cu toții știți – eu sunt cu adevărat cel mai neînsemnat dintre toți cei care au fost socotiți vreodată vrednici să predice Cuvântul Dumnezeului nostru. Eu n-am fost potrivit, dar totuși El a hotărât așa. Eu, fratele Frank, am văzut câmpul cu grâu nu în creștere, ci l-am văzut la desăvârșire, la maturitate deplină. De fapt era răscopt: spicele erau așa de încovoiate și tot câmpul era ars de soare; pleava care ține grâul era puțin deschisă de căldura soarelui. De ce spun aceasta acum? Pentru că după toată creșterea aceasta, înaintea revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru, noi trebuie să ajungem la statura deplină a lui Hristos, ca Biserică autentică a Dumnezeului Celui viu. Când fratele Branham a văzut Biserica, ea era încă în creștere. Dar după aceea a venit ploaia, ploaia binecuvântării. Și sunt bucuros că eu am văzut câmpul de grâu după ploaia binecuvântării, după regenerare, după ce viața divină a răsărit din nou, ajungând până la grâul deplin din spic. Și eu am fost un fiu de țaran, și am crescut la țară: eu știu cum arată un câmp cu grâu. Dar așa ceva n-am văzut în natură. Era extraordinar. Și punctul principal este aici: nu era nici un măracine. Și asta am remarcat când am văzut câmpul de grâu: nu era nici o neghină. M-am uitat la marginea câmpului, m-am uitat peste tot câmpul: nici o neghină, nici un măracine nu era nici pe margini, și nici pe câmp. V-aș putea citi Cuvântul din Mat. 13: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea.” În ultima fază Dumnezeu va lucra în felul Său, fără nici o întrerupere, atunci când noi vom fi conduși spre desăvârșire. Acum suntem încă în timpul semănatului: pretutindeni, în toate popoarele și limbile semănatul este în curs. Acum se împlinește încă Isaia 42, și versetele care sunt în această legătură. Aici ne este arătat poporul lui Dumnezeu: Isa. 42:22-23: „Și totuși poporul acesta este un popor prădat și jefuit! Toți zac înlănțuiți în peșteri, și înfundați în temnițe. Sunt lăsați de pradă, și nimeni nu-i scapă! Jefuiți, și nimeni nu zice: „Dă înapoi!”” Și după aceea urmează o propoziție scurtă: „Cine dintre voi, însă, pleacă urechea la aceste lucruri? Cine vrea

să ia aminte la ele și să asculte pe viitor?” Avem aici două perioade de timp: trecutul și viitorul. Cine vrea să ia aminte la ceea ce face Dumnezeu, când sunt deschise temnițele, când oamenii iesă din temnițele în care sunt înlănțuiți acum, în culte, în crezurile unde sunt ținuti? Și dacă-și dau seama că ei sunt mințiți acolo, atunci ei ascultă chemarea. „Voi poporul Meu, ieșiți afară. Nu vă atingeți de ce este necurat. Atunci vă voi primi și voi Îmi veți fi fii și fiice, și Eu voi fi Dumnezeul vostru.” „Cine dintre voi, însă, pleacă urechea la aceste lucruri? Cine vrea să ia aminte la ele și să asculte pe viitor?”

Frați și surori, dacă am ști numai ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut, atunci am fi cei mai nenorociți oameni de pe pământ. Noi învățăm din trecut pentru prezent, și din prezent privim în viitor și știm că Acela care a început lucrarea o va și termina până în ziua revenirii Lui, până în ziua lui Isus Hristos, Domnul nostru. Atunci vor fi eliberați toți prinșii.

Acum citim din Isaia 58 ca să vedem scopul divin al predicării Cuvântului în vremea sfârșitului. Isa. 58:12: „Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune.” Aleluia! Laudă și slavă Dumnezeului Celui viu. Cuvintele prorociei Scripturii trebuie să se împlinescă. Dumnezeu nu va retracta nimic din ceea ce a spus în Cuvântul Său. Sfânta Scriptură spune „Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi?” El o spune și se întâmplă. „...vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit „Dregător de spărturi”, „Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit.” Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său. Oh, cât de recunoscători putem să fim. Noi avem Cuvântul profetic, Cuvântul apostolilor, avem Noul și Vechiul Testament. Noi avem cu adevărat o orientare totală așa cum n-a mai fost dată niciodată înainte poporului lui Dumnezeu. Dar pentru că trăim acum, în timpul acesta, trebuie să cunoaștem aceste lucruri ca să avem parte de ele.

Și lăsați-mă să spun următorul lucru: frați și surori, scumpi prieteni, toate programele personale, inclusiv cele cu și pentru Israel, cu și pentru Biserică, vor fi zadarnice. Dumnezeu Însuși va fi acela care va desăvârși Biserica. Este lucrarea Lui ca înaintea zilei celei mari și înfricoșate El să trimită un proroc ca să așeze din nou toate lucrurile, ca să fie dat la o parte tot ce acoperă temelia originală. Nu vedem noi că toți zidesc, dar zidesc pe propriile lor temelii? Și Pavel spune: „Eu am pus temelia.” Și aceasta este Isus Hristos, Domnul nostru. Zidiți pe cele spuse de Dumnezeu prin apostoli și proroci. Deci, înapoi la început, înapoi la făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu. Noi așteptăm împreună, în credință.

Și frați și surori, noi suntem conștienți că adevărații credincioși trebuie să treacă în viață prin cele mai mari încercări și necazuri. La ceilalți parcă totul este așternut pe trandafiri. Dar printre credincioși există un oftat; nu o mormăială a unuia împotriva celuilalt, ci un oftat sub povară. Noi dorim să fim îmbrăcați, să fim schimbați, dorim să fim luați din lumea aceasta în care nu ne potrivim deloc. Știți cu toții că lumea este jignită dacă se vorbește atât de mult despre Dumnezeu; și totuși pe pământ este atâta nedreptate. La fel și în timpul nostru: este atâta teroare, pacea a fost luată de pe pământ, după cum este scris. Și de aceea procesul de pace va înainta

puternic, astfel ca 1 Tes. 5 să se împlinescă: „Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.” Noi am văzut și că dl. Putin zboară la Ierusalim, sau d-na Rice, sau cine-o mai fi: acești oameni nu mai deranjează omenirea. Toți au înțeles că pe pământ este numai un glas de care ascultă toată omenirea din toate religiile, din toate culturile. Și acesta este glasul ce vine de la Roma. Pe nimeni nu mai interesează ce are de spus Bush. La fel, nimeni nu mai este interesat de ceea ce spun politicienii noștri. Există numai un glas care are greutate, numai un om. Și este vorba despre Roma. Noi o știm cu toții. Este Vaticanul, care are relații diplomatice cu 175 de națiuni de pe pământ, care are pretutindeni ambasadori numiți „nunțiu papal” – în toate națiunile pământului, poate mai puțin în „cinci republici banana”. În rest, Vaticanul are reprezentanți pretutindeni. Și poate să facă pretutindeni politica mondială fără ca oamenii să observe. Toți politicienii și-au pierdut reputația. Din cele 48 de națiuni ale islamului, toate îl disprețuiesc pe dl. Bush și pe dl. Blair. Ceilalți disprețuiesc pe alții, dar toți privesc și ascultă ce spune un anume glas. Iar evreii au fost jigniți acum că nu au fost amintiți de Vatican. Dar toată teroarea îndreptată împotriva lor are rolul de a aduce la împlinire prorocia biblică, ca să se poată împlini Dan. 9:27, să se facă legământul unuia cu mulți – nu numai cu Israelul, ci și cu palestinienii, ș.a.m.d. Și în acest punct trebuie să fim atenți la cuvinte: legământul nu este între două părți, ci este un legământ între unul și mai mulți. Frați și surori, merită să citim Cuvântul lui Dumnezeu corect, și după aceea să luăm seama care este decursul lucrurilor.

Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu din veșnicie în veșnicie. Noi am găsit har înaintea Lui, ca să ascultăm Cuvântul Lui și să-i înțelegem împlinirea în fiecare domeniu. Nu să-l mai răstălmăcim, ci să ne dăm seama de ce se întâmplă acum în fața ochilor noștri. Și Domnul nostru ar spune iarăși ca în Mat. 24:33, ca în Marcu 13, ca în Luca 21: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.”

Frați și surori, haideți să rămânem cumpătați în fiecare zi la serviciu, în familie. Poate că ar trebui amintit aici și că în mijlocul nostru sunt frați și surori care sunt necăjiți pentru că încă mai sunt singuri. Ei au venit la mine și au spus: „Frate Frank, te poți ruga pentru noi?” Sunt diferite necazuri și printre noi: boli, singurătate, etc. Și noi nu ne comportăm ca și cum totul ar fi ok, dar prin credință noi privim la Cel ce ne-a chemat cu o chemare înaltă, și care ne-a ales înaintea întemeierii lumii. Credeți astăzi ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu: că rugăciunile noastre au fost ascultate; că astăzi Domnul Dumnezeu mântuiește și vindecă; nimeni să nu plece de aici fără să ia cu el răspunsul necesar. Și toți cei ce s-au întors la Dumnezeu și și-au dedicat viața Domnului, după această adunare putem avea un botez biblic. Și prin aceasta chiar și ultimii pot să împlinescă dreptatea lui Dumnezeu, așa cum a spus Domnul și Răscumpărătorul nostru atunci: „așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Să se întâmple ca focul lui Dumnezeu să ne atingă buzele și Duhul Sfânt să ne umple inimile pentru ca după aceea să se împlinescă Scriptura care spune că din plinătatea inimii vorbește gura. Și în toate lucrurile Domnul Dumnezeu să fie

lăudat și cinstit și slăvit. Așa cum a spus fratele Branham: ce s-a întâmplat prin Răscumpărătorul se va întâmpla și prin cei răscumparați.

Și amintesc din nou acest lucru: noi așteptăm învierea; așteptăm și nu așteptăm în zadar. Dumnezeu a făgăduit: „Voi turna ape peste pământul însetat.” Isa. 44. Așa ne-a fost făgăduit. Și în Isa. 28; că vor veni vremi de înviere, cum a spus Petru în Fapte 3:19. Noi trăim în timpul acesta, și putem vedea toate aceste lucruri și putem experimenta totul.

Frați și surori, nici unul dintre voi nu trebuie să se plângă și să spună „Oh, dacă aș fi trăit în cutare timp...” Frați și surori, Altceva hotărăște când să ne năștem noi. Important este ca în timpul în care trăim noi pe pământ să recunoaștem ceea ce face Dumnezeu în prezent, și să nu trecem pe lângă aceasta. Unora le-ar fi plăcut să trăiască pe vremea Reformei, sau după aceea. Eu doresc să trăiesc azi. Eu doresc să trăiesc azi.

Și în încheiere spun încă ceva: unii frați mă întreabă cum e cu Mat. 25, cu fecioarele înțelepte. Alții întreabă ce este înainte de aceasta, și ajung la Mat. 24:45. Și ce am remarcat acum câteva zile este că de două ori se folosește același cuvânt: odată în legătură cu robul credincios și înțelept, și după aceea în legătură cu fecioarele înțelepte care vor fi gata la venirea Marelui. În ambele cazuri se folosește cuvântul cheie „înțelept”. Și eu vă spun: fecioarele înțelepte ascultă și primesc Cuvântul descoperit, și asta dovedește că ele nu sunt nechibzuite. Ele nu sunt atât de nechibzuite încât să treacă pe lângă ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp și pe lângă ceea ce face El în prezent. Dumnezeu lucrează în felul Lui și fiecare cuvânt își are locul său; și fiecare făgăduință își are împlinirea ei. Și noi putem avea parte de aceasta prin harul Lui.

Cei ce sunteți prezenți azi aici, și cei din toată Europa, de pe tot pământul, credeți așa cum zice Scriptura. Credeți toate făgăduințele, fiecare cuvânt, și Dumnezeu garantează că veți avea parte de împlinire, dacă credeți ce a spus EL. Credința ne dă putere de biruință și mie și ție, și credința a câștigat biruința asupra lumii. Vă rog nu mai priviți la lucrurile care vă înconjoară. Și Avraam a trebuit să nu se mai uite la el și la împrejurări, ci să privească la Acela care a dat făgăduința. Haideti să rămânem tari în credință, ancorați în Cuvântul lui Dumnezeu, până trecem de la credință la vedere, și când va veni învierea și statura de om mare în Hristos, iar recolta poate fi adunată în hambarul ceresc.

Dumnezeului nostru, Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeului Celui viu, Tatăl nostru din cer, să-I fie aduse mulțumirile prin Isus Hristos Domnul și Răscumpărătorul nostru. În El avem împăcarea, prin sângele Lui avem iertarea, împăcarea cu Dumnezeu.

Și vă rog nu uitați această propoziție: Satan nu cunoaște mila, nu cunoaște împăcarea, nu cunoaște iertarea. Iertarea și împăcarea îi sunt străine. El este exact opusul. Dar cine este împăcat cu Dumnezeu este împăcat și cu ceilalți; iar toți cei ce resping împăcarea, se găsesc sub influența Dușmanului. Toți cei ce resping împăcarea, încă nu au primit-o personal. Ce am primit de la Dumnezeu, aceea putem

da mai departe din toată inima și din tot sufletul. Dumnezeu Atotputernic să fie mult lăudat pentru orientarea duhovnicească pe care o avem în acest Cuvânt sfânt.

Încă odată, ascultați aceasta, voi popoare, și mai ales tu, poporul lui Dumnezeu din toate limbile, din toate națiunile, de pe tot pământul: Domnul Dumnezeu își desăvârșește în aceste zile lucrarea Lui cu Biserica Lui. Și noi putem avea parte de aceasta, prin harul Lui. Binecuvântat și lăudat să fie Domnul Dumnezeu, în Numele sfânt al lui Isus. Amin. Să ne ridicăm și să nu zăbovim să-I mulțumim Domnului Dumnezeu. Frate Russ, te rog vino să mulțumești cu noi.

[Tată ceresc, Îți mulțumim din adâncul inimilor noastre, pentru Cuvântul Tău scump și sfânt din acest ceas de dimineață. Tu ne-ai vorbit; cum să nu-Ți înălțăm și să nu-Ți lăudăm Numele? Căci Tu ai făcut lucruri mari în noi toți și în dimineața aceasta. Ție Îți aparține toată lauda, cinstea și slava și închinarea. Cuvântul Tău este adevărat, este deslușit. Mulțumiri și laudă și cinste. Laudă cinste și slavă Numelui Tău minunat și slăvit.

Vino și atinge-Ți ținta cu noi, botează cu Duhul Sfânt și cu foc. Binecuvântează, Doamne. Binecuvântează-Ți moștenirea. Slavă Numelui Tău.

Să cântăm „Aceasta este ziua”. [...]

Credem cu toții că aceasta este ziua? Cred că noi credem cu toată inima. Vedem lucrarea Lui, harul și credincioșia Lui pentru ai Săi în acest timp de pe urmă. Binecuvântat și lăudat fie Domnul. Suntem bucuroși că ați venit cu toții, și Domnul să fie cu voi și în drumul spre casă, și până ne vom reîntâlni. Este cineva care dorește să fie botezat? Să vină acum în față. 1, 2... Cine dorește să fie botezat să vină în față.]

Iar fratelui nostru care zboară spre Santiago în această după masă, îi urăm binecuvântarea lui Dumnezeu. Domnul să te binecuvânteze și să binecuvânteze toți frații și toate surorile noastre de pretutindeni. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Haideți puțin mai aproape. Mai dorește cineva să fie botezat? Vorbiți germana? Nu. Ce limbă vorbiți? Engleză și slovacă... Frumos. Cine mai vine? Cine mai dorește să fie botezat? Și tu? Vorbești germană? Poftim? Puțin... Germană. Da...

Acum avem o mare problemă... Acum avem o mare problemă... Sunt noi veniți, ce să facem? Desigur că acum nu putem trimite surorile acasă ca să se îmbrace corect. Sunteți nou credincioase? Nou credincioase? Crezi tu din toată inima în Isus Hristos? Da, sora își pune mâna pe inimă, ca să arate că ea crede din toată inima. Frumos. Data viitoare să veniți îmbrăcate în haine femeiești, și lăsați pantalonii pentru bărbați. Atunci va fi mai bine. Și este și biblic. Nu trebuie să vă fie teamă. Sunteți gata să mergi tot drumul cu Dumnezeu și în ce privește lucrurile exterioare? Astfel ca interiorul să fie în concordanță cu exteriorul, iar exteriorul în concordanță cu interiorul. Da? Înaintea Domnului? Atunci „Da” al vostru să fie „Da”. Binecuvântat și slăvit să fie Domnul.

Iar tu? Ce limbă vorbești? Slovaca. Ai înțeles totul? V-ai dedicat cu toții viața Domnului? Și tu, tinere? Da, amin. Și tu? Și tu soră? Și tu, frate iubit? Poftim? Oh, engleză... Ți-ai dedicat și tu viața Domnului? Amin. Ai avut trăirea ta de mântuire cu Domnul? Dumnezeu să te binecuvânteze! Și tu-I promiți că-I vei fi credincios până la sfârșit.

Foarte frumos. Din toate limbile, din toate națiunile suntem adunați. Aș fi dorit să cânte corul „Ei vin din est și din vest”. Poate cântăm împreună.

După rugăciune mergeți în clădirea vecină, la subsol, lângă bazin, și acolo sunt camere în care să vă schimbați hainele. [...]

Transmitem salutări tuturor, celor de aproape și de departe, din toate grupurile de părtășie, din toate familiile, pretutindeni, în fiecare oraș, în fiecare țară: fie ca Dumnezeu să binecuvânteze. Cu frații noștri din Chile avem o legătură deosebită, cu Shreibers, Mathusen, Shogerliese, și cine-or mai fi ei, sau cum îi va chema... Dumnezeu a călăuzit lucrurile astfel. Oricine neagă asta, nu cunoaște călăuzirile lui Dumnezeu. După 40 de ani de izolare de lumea din afară, vine la noi o pereche, și eu am fost invitat, m-am dus acolo, și iată că Dumnezeu a deschis temnița și a dat daruri oamenilor și S-a descoperit.

Ne salută și Jurgen... Frumos. Dumnezeu este încă la lucru și totul Îi este supus. Amin. Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește. Ne bucurăm de voi toți, pentru că noi toți am fost chemați afară de undeva. Și fiți sinceri: totul părea fără speranță, ca și cum ușa ar fi fost închisă. Și de fapt nimeni nu a vrut să iasă afară. Dar în clipa când ne cheamă Dumnezeu, atunci nu ne mai sfătuim cu carnea și cu sângele, ci pășim prin ușa deschisă în slobozenia copiilor lui Dumnezeu. Aleluia. Binecuvântat fie Numele Domnului.

[Acum aș dori ca fratele Schmitt să boteze... să mergeți cu fratele Shmitt, și el vă va arăta drumul. Acum să ne rugăm:

Tată ceresc, Îți mulțumim că mai sunt oameni care doresc să-Ți slujească, care doresc să Te urmeze, care doresc să intre în Împărăția Ta. Dăruiește-le acestor tineri scumpi harul Tău, ca să fie cu Tine în Împărăția Ta, în slava Ta, cu toți sfinții, cu toți aceia care și-au dedicat deja viețile Ție. Fii prezent acum, Doamne, la botez. Ne rugăm toate acestea în Numele sfânt al lui Isus. Amin.]